

MARGREET MALJERS

Zon over
het eiland

Roman

Margreet Maljers

Zon over het eiland

Eiland-serie deel 4

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Het was nog koud voor maart. De zon scheen door de kale takken van de appelbomen die rond de woonboerderij stonden en wierp een streep licht over de narcissen die uitbundig bloeiend een gele strook vormden voor het keukenraam.

Andra Coronel keek naar buiten en zag Johanna Lont, haar schoonzusje, aankomen. Ze was, tegen haar gewoonte in, niet op de fiets, maar liep met kwieke passen over het pad dat naar De Hoeve leidde. Andra glimlachte en pakte wat verstrooid haar rinkelende mobieltje van de keukentafel.

Voor de zoveelste keer mevrouw Waardijk, haar vroegere schoonmoeder, zag ze op het scherm. Ze kon die telefoontjes niet blijven negeren, want dan zou ze komen. Mevrouw Waardijk liet zich niet tegenhouden door de tegenzin van iemand om haar belletje te beantwoorden. Ze kon het nu in ieder geval kort houden doordat Johanna eraan kwam.

‘Ja, mevrouw Waardijk.’

‘Eindelijk. Ik was al bang dat je last van doofheid kreeg. Daar ben je nog niet oud genoeg voor,’ zei de moeder van Henry, de ex-echtgenoot van Andra.

Andra hield een zucht binnen. Dit was weer helemaal oma Waardijk. Ze was zich er bewust van dat ze én Henry én zijn moeder nooit helemaal uit haar leven kon schrappen, hoe graag ze dat ook wilde. Henry bleef de vader van haar kinderen, en zijn moeder bleef hun grootmoeder. Ze ging er zo goed mogelijk mee om, al was dat niet eenvoudig.

‘Oma Waardijk, wat kan ik voor u doen?’ vroeg ze.

‘Je zult wel verrast zijn over mijn kaart, of is die er nog niet?’ zei mevrouw Waardijk wat triomfantelijk.

‘Kaart?’ vroeg Andra.

‘Kaart, ja. Niet gekregen?’

‘Nee.’

‘De posterijen zijn ook niet meer wat ze geweest zijn. Ik neem dus aan dat je niet weet dat ik op het moment in Griekenland ben. Het was ook laatste-moment-werk. Henry heeft me verrast met een vakantie die hij onverwacht voor me geregeld heeft. Ik was niet meegegaan met de reis als niet een vertrouwd iemand de reisleader was. Onze predikant. Je weet wel, Frederik Smilde. Flink wat gemeenteleden reizen mee. Er was een wachtlijst en er was iemand afgevallen. Ik vertelde dat aan Henry en al was ik niet aan de beurt, ik kon toch mee. Hij heeft dat in een uurtje voor me geregeld. Ach, je weet hoe hij iets voor elkaar krijgt.’ Haar lach klonk voldaan.

Ja, dat wist Andra uitstekend. Vaak ten nadele van iemand anders.

‘Die reis... We gaan in het voetspoor van de apostel Paulus, zogenoemd. En ik heb inmiddels wat beter kennisgemaakt met mijn reisgenoten. Een paar van hen kende ik natuurlijk al van de kerk, maar het is wel aardig om wat nieuwe mensen te leren kennen,’ vervolgde mevrouw Waardijk. ‘Henry zei: “Moeder, nu kan het eindelijk. Geen verantwoordelijkheid meer zoals vroeger voor uw kleinkinderen en zo. Neem het er nu eens van.”’

Ze zweeg even en zei: ‘Niet dat ik alles afschuif, ik wil graag het een en ander met je bespreken, maar dat komt wel als ik weer terug ben. Ik stel voor dat je daarvoor naar ons, naar mij dus, toe komt. Het is bij jou altijd druk. Ik krijg de kans niet om ongestoord met je te praten. Er valt altijd wel iemand binnen. Is het niet je man, dan is het wel die... eh, je tante of die oom van je. Het lijkt wel of die bij je ingetrokken zijn, zo vaak zijn ze er. Ik ben de laatste tijd niet bij jou en de kinderen geweest zonder dat zij op kwamen draven, en je moet begrijpen dat ik de kinderen weleens zonder die twee wil zien. Enfin, als zij het niet waren, dan stoorden de kleintjes wel of kwamen er vrienden van Mark en Roos langs. En er zijn genoeg zaken waar we het in alle rust over moeten hebben. De toekomst van de kinderen gaat Henry net zoveel aan als jou...’ Er viel een

korte stilte en wrevelig zei mevrouw Waardijk: ‘Nou, zeg eens wat.’

‘Ik kreeg de kans niet, en ik ben verbaasd dat u alleen op vakantie bent,’ zei Andra en ze stak haar hand op naar Johanna die langs het raam liep en vervolgens de keukendeur opende.

Energiek vervolgde ze: ‘Wat leuk voor u, dat reisje. Laten we maar een afspraak maken als u weer terug bent. Wanneer is dat?’

‘Over twee weken. Ik verwacht dat de kinderen er dan vlug zullen zijn om me te zien. Dat reisje ging zo halsoverkop dat ik de gelegenheid niet heb gehad om jullie nog te groeten. Henry wilde ook niet dat ik nog contact met jullie opnam. “Verras ze maar eens,” zei hij. En nog wat, ik heb geen telefoonnummer van Lisette. Of dat nu komt doordat ze een andere mobieltje heeft, of dat het door die andere baan komt, ik kan haar niet bereiken. Erg vervelend, want ze moet even in mijn appartement kijken of alles goed gaat met de planten en zo... en de postbus legen. Henry wil ik het niet vragen, want hij heeft het erg druk in zijn nieuwe functie. Vraag jij het haar anders maar. En hoe is het verder met de luitjes in Wieringen?’

‘Óp,’ zei Andra.

‘Hè?’

‘Óp Wieringen. Niet ín, maar dat geeft niet. Ik denk toch dat u beter Henry kunt bellen om uw postvak te legen, want Lisette heeft het ook erg druk in haar nieuwe baan.’

Mevrouw Waardijk zou nooit veranderen, en net wat ze dacht, die wist nog niets van de ontwikkelingen tussen Henry en Lisette, zijn vriendin. Ze ging er, zo te horen, nog steeds van uit dat die twee bij elkaar waren. Wat bezielde Henry om niet te vertellen dat Lisette de relatie verbroken had? Zou hij denken dat ze het niet had gemeend? Had hij zijn moeder op vakantie gestuurd met het idee dat hij Lisette over kon halen om weer samen verder te gaan en dat ze er niets van te weten zou komen? Onmogelijk. Hij wist toch dat de kinderen alles hadden gehoord die avond dat hun relatie ontplofte? Zeker Roos, haar oudste dochter, die nooit een blad voor de mond nam, zou haar mond niet houden, en die had het natuurlijk ook aan Mark, haar oudste broer, verteld. Steefje was veel terughoudender dan zijn oudste zusje.

‘Liset heeft het erg druk,’ herhaalde ze.

‘Geef haar telefoonnummer nu maar,’ Mevrouw Waardijk negeerde de woorden van Andra. ‘Dan vraag ik het haar zelf wel. En reserveer de eerste dinsdagmiddag voor me als ik weer terug ben.’

De reis had geen dempende invloed op haar gehad. Ze beval als vanouds, dacht Andra.

‘Ik heb geen nummer van haar hier bij de hand,’ antwoordde ze. ‘U bent de 29e weer thuis? Dan houd ik de dinsdagmiddag erna vrij. Maar wel hier. Als u er tegen tweeën bent, hebben we ruim de tijd om met elkaar te spreken. Ik vraag wel of oom Marius en tante Trees de kinderen opvangen. En nu moet ik ophangen, want Johanna komt net binnen. Ga zitten, Johanna.’

‘Ik heb liever dat je bij mij... bij ons komt,’ Mevrouw Waardijks toon klonk gezaghebbend.

Daar zou ze vroeger voor gezwicht zijn, dacht Andra. En het zou dus een gesprek worden samen met Henry. Ze glimlachte en zei: ‘Nee, liever hier, dan ziet u de kinderen ook nog even als we uitgepraat zijn. Laat me maar weten of het uitkomt. Anders wordt het een paar weken later. Ik heb het druk op het moment.’

Mevrouw Waardijk zweeg. Deze tactiek herkende Andra. Als Henry’s moeder maar heel lang zweeg, was ze vroeger overstag gegaan en had ze toegegeven aan haar ex-schoonmoeder. En haar schoonmoeder had altijd op de steun van Henry, toen nog Andra’s man, kunnen rekenen: ‘Niet zo moeilijk doen. Moeder is tenslotte wereldwijzer dan jij,’ was zijn nonchalante commentaar geweest als ze het niet eens was geweest met zijn moeder. Wat een opluchting dat die tijd achter haar lag.

Ze zei vrolijk: ‘Dan hoor ik nog van u. O, en Johanna laat u groeten. Fijne vakantie. Geniet er maar van. Dag mevrouw Waardijk.’

Ze hoorde vaag nog wat gepruttel, maar tikte het gesprek weg.

Johanna was op de lange houten bank achter de tafel neergestreken en keek naar Andra die haar hoofd schudde. ‘Henry’s moeder is op vakantie in Griekenland. In de voetsporen van Paulus, zei ze. Haar predikant organiseert dat soort reizen. Helemaal onverwacht heeft

Henry die vakantie voor haar geregeld. Dat heeft hij bij mijn weten nooit eerder gedaan. Daar zit ongetwijfeld zijn mislukte aanzoek aan Lisette achter. Dat zij hem niet wilde hebben, had hij nooit verwacht. Dat gaat gedoe opleveren als hij het zijn moeder vertelt.

‘Bizarre toestanden maak jij toch mee.’ Johanna leunde met haar armen op de tafel. ‘Je hebt een ex-schoonmoeder die jou in een soort Waardijk-mal wilde gieten, en daarbij dacht ze graag dat ze er een goede daad mee verrichtte. Zij, en Henry nog minder, hadden verwacht dat je zou verhuizen na de scheiding. Dat jij iemand zou vinden als Rogier was helemaal een aardschok voor die twee.’

Andra zette de waterkoker aan en zei over haar schouder: ‘Dat de kinderen en ik bevriend zouden raken met Lisette, de vrouw voor wie Henry mij aan de kant zette, hadden ze ook niet voorzien. Zo goed bevriend dat ze hiernaartoe kwam toen ze een steuntje in de rug nodig had. Ik wist natuurlijk beter dan wie ook waar ze tegen op moest boksen, en ik had wel ingecalculeerd dat Henry razend zou worden toen ze een eind aan de relatie maakte. Die arme meid heeft het flink voor haar kiezen gehad.’

Ze ging tegenover Johanna zitten en schudde haar hoofd. ‘Nooit gedacht dat ik dat over haar zou zeggen en het voor de kinderen en ook voor mezelf jammer vond dat zij Henry de laan uit stuurde. Ik kon ervan op aan dat, als zij er was als de kinderen naar Henry gingen, er niet veel fout kon gaan. Door die breuk is het ingewikkelder geworden. Ik houd ergens mijn hart vast, want het zal echt niet lang duren voor er weer een vriendin over de vloer komt en hoe dat gaat worden...? Toestanden en nog eens toestanden.

Als andere mensen niet met elkaar verder willen, wordt het doorgaans toch zakelijker afgewikkeld? Of vergis ik me daarin? Ach, het zal wel nooit gemakkelijk zijn. Een vechtscheiding wilde ik absoluut niet, maar ik heb alle zeilen bij moeten zetten om dat voor elkaar te krijgen. Wil je koffie, of houden we het op thee, Jo?’

‘Thee graag.’ Johanna keek geamuseerd naar het gezicht van haar schoonzusje. ‘De reisleider is oma Waardijks predikant? Die mag dan in zijn handjes knijpen als mevrouw Waardijk hem niet overlaadt met

adviezen,' zei ze. 'Ze weet vast wel iets te bedenken dat hij beter kan regelen met het reisgezelschap of het programma. Ze zou, als ze in de tijd van de Bijbel geleefd had, zelfs voor Paulus wel wat tips paraat hebben gehad.'

Andra lachte. Ze had weinig medelijden met de predikant. Hij had, toen Henry aankondigde te willen scheiden, niets van zich laten horen. Ze had zich in die tijd totaal verlaten en radeloos gevoeld. Gelukkig dat oom Marius en tante Trees er toen voor haar waren geweest. Ze zou ze er altijd dankbaar voor blijven. En daarna Rogier van wie ze was gaan houden, en – ze keek naar de vrouw tegenover haar – de vriendschap van Johanna en haar man Jurriaan. Ze hadden haar het zelfvertrouwen teruggegeven dat ze tijdens haar huwelijk totaal was kwijtgeraakt.

In Griekenland keek mevrouw Waardijk met neergetrokken mondhoeken op haar mobieltje. Zou ze Andra nog een keer bellen? Maar ze zag er Andra voor aan dat ze de telefoon niet meer op zou nemen. Dat had ze vroeger nooit gedurfd. Wat was die ontzettend veranderd in de paar jaar dat ze van Henry was gescheiden. En niet in haar voordeel. Het was te hopen dat Lisette, als ze eenmaal met Henry getrouwd was, beter zou luisteren, want er mankeerde af en toe wel iets aan haar houding. In het begin van die relatie had ze er nog wel vertrouwen in gehad, maar de laatste tijd was Lisette onverschillig geworden tegen Henry en ook tegen haar. Of hij Lisette nog ten huwelijk zou vragen als ze zo deed? Ze betwijfelde het. En dan had die vrouw het aan zichzelf te danken.

Ze zuchtte diep en keek naar de olijfbomen die in de tuin van het hotel stonden.

De vrouw die tegenover haar aan de tafel zat, keek haar aan. 'Geen goed nieuws, Alma?'

Eigenlijk geen nieuws, maar dat ze buiten alles werd gehouden. Lisette die niet eens haar telefoonnummer door had gegeven en Henry die daar niet achteraan ging.

Mevrouw Waardijk dacht na. Ze was nooit erg mededeelzaam over

haar privé-zaken, maar met deze vrouw kon ze het wel goed vinden. Een beetje erg, eh... eenvoudig, maar dat was wel gemakkelijk ook als je samen op een hotelkamer bivakkeerde. Dan moest je geen bazige kamergenoot hebben. Ze had haar wel meegemaakt als er iets in de kerk georganiseerd moest worden. Gewillig genoeg. Ach, haar kon ze ook wel vertellen wat haar dwarszat. Ze kende Andra en Lisette natuurlijk ook, want Lisette was altijd trouw naar de kerk blijven komen. Henry zelf ging veel minder vaak. Hij had het vrienden kwalijk genomen dat die hem op een zekere afstand hadden gehouden nadat ze hadden gehoord dat hij van Andra was gescheiden om met Lisette verder te gaan. Als het aan haar, zijn moeder, had gelegen, had hij dat nooit gedaan. Ze had na een halfjaar al gemerkt dat Henry spijt had gekregen van zijn scheiding, want Lisette uitte haar kritiek onomwonden als er iets was wat haar niet aanstond. Hij had het gemakkelijk gevonden dat Andra zo soepel was. Die had nooit iets gezegd over de vriendinnen die Henry erop na had gehouden, als ze het al gemerkt had. Niet dat dat ooit serieus was geweest: een beetje geflirt. Hij zei dat het min of meer bij zijn baan hoorde om mensen te charmeren, en dat zou ook wel. Met vrouwelijke relaties leidde dat weleens tot amourettes die doorgaans kort duurden. Ze had hem wel gewaarschuwd, want het deugde niet dat hij zo deed. Te laat. Het was een ramp geweest dat Lisette daar geen genoeg mee had genomen en dat haar afwijzende houding hem verleid had tot die ellendige scheiding. Als zij zich anders had opgesteld, was het nooit zover gekomen.

Henry had er nooit tegen gekund dat hij niet kreeg wat hij wilde hebben. Als Lisette iets minder op haar strepen had gestaan, waren Andra en de kinderen gewoon in haar huis aan het Kennemerpark blijven wonen en was de verhouding met Lisette als een natte kaars uitgedoofd. Dan was ze Andra en de kinderen niet kwijtgeraakt aan dat ellendige Wieringen met die Marius en Trees, en Andra was zeker nooit met Rogier Lont getrouwd. Dat ze minder close was met hem dan vroeger met Henry, bleek wel uit het feit dat ze haar eigen naam was blijven gebruiken en zich Andra Coronel bleef noemen.

Wel gek voor de post. Drie namen op één adres. Waardijk, Lont en Coronel. De postbode zou ook wel denken... maar Andra wilde het niet anders.

Mevrouw Waardijk zag de meelevende blik in de ogen van de vrouw tegenover haar en zei: 'Andra, de ex-vrouw van mijn zoon, is, nadat ze gescheiden van hem is, zo dwars. Ze houdt ons op afstand en we weten nauwelijks meer hoe haar leven er nu uitziet. Ze heeft een baantje genomen, terwijl Henry haar financieel goed heeft achtergelaten. Ja, dat is voor haar gestopt, natuurlijk, nu ze getrouwd is met die marineman, maar voor de kinderen is hij royaal genoeg. Nooit verwacht dat ze zo zou veranderen. Van een timide vrouwtje is het een kenau geworden. Je kende haar wel, toch, Christien?'

Christien dacht na. 'Nauwelijks. Erg mager, een beetje verlegen en niet bijzonder actief in de gemeente. Maar dat was met vier kleine kinderen misschien ook wel moeilijk.'

'Dat kan. Enfin, ik heb haar altijd terzijde gestaan, maar ze was soms zo chaotisch dat ik alle zeilen bij moest zetten om de zaak daar op orde te houden. Ik praat het niet goed, maar erg verwonderlijk is het niet dat Henry er een punt achter heeft gezet en met Lisette verder wilde.'

'Lisette is een leuke vrouw,' gaf Christien toe. 'Gelukkig draagt ze haar haar weer gewoon. Die knot achter op haar hoofd maakte haar ouwelijk. En die pakjes die ze een tijdje heeft gedragen, pasten veel beter bij vrouwen van onze leeftijd dan bij haar. Gelukkig dat die kennelijk naar de kringloop zijn, want ze heeft nu weer haar gewone outfit aan.'

Mevrouw Waardijk fronste. Dat kapsel en de pakjes à la Chanel waren nu net de punten geweest die zij Lisette aangeraden had, maar die had het na een tijdje weer weggewuifd. Jammer, want ze zag er voor mannen dan kennelijk aantrekkelijker uit, maar stijlvol... nee.

Ze keek de vrouw tegenover haar koel aan. 'Dat ben ik niet met je eens, Christien. Een vrouw hoort een beetje niveau uit te stralen, en dat mankeert er nu weleens aan bij Lisette. Henry moet natuurlijk wel met haar voor de dag kunnen komen.'

Er kwam een derde vrouw aan die er een stoel bij trok en naast mevrouw Waardijk ging zitten.

Die fronste even. Frieda zou toch wel even kunnen vragen of het goed was dat ze erbij kwam zitten? Ze zou, als zij de reisleader was, dat aankaarten. Niet ongevraagd bij een ander aan tafel gaan zitten. Een beetje privacy bleef ook op een reis met veel gezelschap een must, en natuurlijk zou ze het goedvinden dat ze aanschoof, maar het was wel iets waar je rekening mee moest houden.

‘Hadden jullie het over de vriendin van je zoon? Lisette, toch? Pittig vrouwtje is dat. Ik hoorde van Thea en Bart, die naast Christien wonen, dat ze zoveel plezier heeft in haar nieuwe baan. Haar baas neemt haar mee naar een bespreking in Kopenhagen,’ zei Frieda vrolijk.

Mevrouw Waardijk haalde haar wenkbrauwen op. ‘Daar heb ik niets van gehoord, maar ja... sinds ze weg is bij het bedrijf waar Henry in de directie zit, hoor ik natuurlijk minder.’

‘O, ik heb ook geen idee wat die kinderen van mij voor werk doen, hoor. Twee ervan zitten in de ICT en daar kan ik me niets bij voorstellen. Mijn dochter zit in de zorg. Bij haar heb ik tenminste een idee van wat ze een hele dag uitvoert,’ troostte Christien. ‘Maar laten we het daar niet over hebben. We gaan morgen naar Efeze, hè. Naar de grot van de Zevenslapers.’ Ze rommelde in haar tas en haalde er het reisprogramma uit. ‘Er is een legende aan verbonden. Ik ben benieuwd. Wat is een reis toch leerzaam.’

‘Een legende, altijd leuk.’ Frieda wuifde zich met haar programma koelte toe en knikte naar haar andere reisgenoot. ‘Gelukkig maar dat Lisette het zo goed kan vinden met de kinderen van jouw zoon,’ zei ze. ‘Dat hoor je ook weleens anders.’

‘O, maar Henry zou niet toestaan dat zijn kinderen zich achtergesteld zouden voelen bij Lisette. Ze komen nog steeds op de eerste plaats bij hem.’

‘O, echt?’ Frieda keek twijfelend. Ze had wel iets anders opgevangen van Thea. Dat Henry het met een van de kinderen helemaal niet kon vinden en dat hij daar uitgesproken misselijk tegen deed. Maar daar zou ze het niet over hebben.

‘Ik ga een groot glas versgeperst sinaasappelsap halen. Dat vind ik hier zo heerlijk,’ zei ze en ze verrees van haar stoel.

‘O, ik ook. Dan zie ik je zo wel weer, Alma.’ Christien stond op en trok de rok die tegen haar benen plakte, naar beneden.

Mevrouw Waardijk, die voor het eerst in tijden weer bij haar voor- naam genoemd werd, keek hen na. Waarschijnlijk had Christien geen katoenen rok aangetrokken, dan kreeg je dat je rok tegen je achterste aan plakte.

Zouden ze niet op het idee komen dat zij ook wel zin in een glas zou hebben? Waarschijnlijk moest ze daar zelf achteraan. Ze stond op en voelde dat ook haar rok tegen haar bovenbenen plakte. Zo onelegant. En het was nog wel pure katoen. Ze had er echt goed op gelet, dus die etiketten deugden vast niet, anders plakte die rok niet. Vlug trok ze de stof los. Dat kreeg je met dit weer. Maar ondanks de warmte was ze blij dat ze mee was gegaan. Ze verveelde zich de laatste tijd. Kleinkinderen die ze nauwelijks zag. Van een afstand had ze beter zicht op hoe de situatie zich had ontwikkeld. Hier kon ze goed nadenken en plannen maken. In de eerste plaats voor haar kleindochter. Roos had een tijdje geleden de opmerking over haar toekomst weggewuifd. Ze was gemakzuchtig en je mocht talenten niet laten liggen. Of Andra daar oog voor had, betwijfelde ze. Ze zou het tactisch moeten aanpakken, anders kreeg ze die Marius en Trees tegenover zich en dat waren geduchte tegenstanders. In de periode dat ze, na een operatie, om op te knappen een paar weken bij Andra had gelogeed, had ze die twee wel gewaardeerd, maar ze was niet blij met de invloed die ze op de kinderen van Henry hadden.

‘Vraag meteen een glas voor mij, Christien,’ riep ze naar de vrouw die al bij de balie stond. ‘Graag wel met ijsklontjes.’

Christien knikte. Alma kon er niets aan doen dat haar woorden altijd klonken alsof ze het tegen haar hulp in de huishouding had. ‘Is goed, hoor,’ zei ze.

Ook Andra keek peinzend van haar mobieltje naar de mok die voor haar op tafel stond. Het nadeel van een mobieltje was dat onwelkome

gasten zomaar je keuken binnen konden komen. Niet lieflijk, maar hun gedachten hingen opeens in de lucht. Toen ze Johanna deelgenoot maakte van deze ingeving, knikte die, ze liep naar de deur, opende die, wapperde met haar handen en riep met forse stem: 'Vort.'

Andra schoot in de lach. 'Wat doe jij nu, gekke meid?'

'Zo verjaag je gedachten die niet bij deze heerlijke morgen horen,' verklaarde Johanna.

Als het zo gemakkelijk was... Andra pakte de trommel met sprits die tante Trees gisteren had gebakken en schoof hem naar Johanna toe. 'Kom op. Je kunt het hebben. Ik moet zorgen dat ik niet te veel aankom. De misselijkheid 's morgens is bijna over. Gelukkig dat Rogier geen koffie wil hebben als ik beroerd word van de geur. Hij zei dat hij op de marinewerf koffie zat dronk.'

Andra dacht even aan het verleden. Toen ze in verwachting was geweest van Roos en Mark, was Henry nog wel attent geweest, maar bij Steefje en Jolientje... Nee, nu niet meer aan denken. 'Wie op wraak zint, houdt zijn eigen wonden open,' zei oom Marius weleens. En hij had gelijk.

'Rogier is een schat,' zei ze hardop.

'Jurriaan ook. Dat zit in de Lontenfamilie,' lachte Johanna.

Andra boog zich naar voren. 'Wat anders... Heb jij je broer nog gesproken?'

'Over Lisette, bedoel je?'

'Mmm.'

'Ja. Zij en Kasper hebben alle twee het gevoel dat het niet toevallig is geweest dat ze elkaar hebben leren kennen in het vliegtuig. Het was meteen liefde op het eerste gezicht van zijn kant en bij Lisette was het iets... Ze voelde zich meteen erg vertrouwd met hem.'

'Wist ik,' zei Andra voldaan. 'Ik gun haar alle geluk, al vind ik het lastig dat de kinderen haar niet in huis vinden als ze het weekend naar Henry gaan. Het is nu al zo'n toer om ze ernaartoe te krijgen. Ze hebben hun eigen dingen en vinden het er zonder Lisette oervervelend. Roos zegt dat ze niet in de stad kan blijven rondsjouwen met de kleintjes. Ze hebben inmiddels alles wel weer gezien. Henry is nu

eenmaal niet goed in het verzinnen van leuke dingen en laat ze dan maar dvd's kopen om ze bezig te houden. Vooral Jolientje, want Steef vermaakt zich wel. Hij verdiept zich in een boek over sterrenkunde dat Mark er heeft neergelegd, die het weer van Jaak heeft gekregen. Prettig dat die twee een beetje dezelfde interesse hebben.'

'Wat lopen onze families door elkaar, hè?' Johanna volgde met een vinger een kerf in het tafelblad.

'Jij en ik zijn schoonzusjes, Lisette wordt een schoonzus van mij, en zo ben jij met een omweg weer familie van haar.'

'En oom Marius en tante Trees zijn via mij familie van jou. Het wordt gewoon een clan,' lachte Andra.

'Dat waren ze altijd al. Ze voelden altijd al als familie en de kinderen beschouwen ze als een oma en een opa. Ze staan veel dichterbij dan de werkelijke grootouders.'

'Jouw ouders wonen gewoon te ver weg en oma Waardijk te dichtbij,' zei Johanna.

Andra zag haar vader en moeder voor zich. Altijd boordevol kritiek. Toen Henry haar in de steek had gelaten, had ze daar geen enkele steun gevonden, en eigenlijk niet verwacht ook. Ze hadden bezwaar gehad tegen haar huwelijk met Henry omdat ze hem te licht in de leer vonden. Het enige commentaar dat haar vader had gehad was: 'Dat had ik je voorspeld.' Het had als een klap in haar gezicht gevoeld.

'Ik vind het ook niet erg dat mijn ouders ver weg wonen,' zei ze.

Een vorige relatie blijft Andra achtervolgen

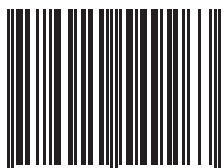
Uit een vorig huwelijk heeft Andra vier kinderen en daar komt nu een vijfde bij! Ze is in de wolken met haar onverwachte zwangerschap. Haar ex Henri is er minder gelukkig mee. Uit jaloezie begint hij haar leven overhoop te halen. Hij probeert zijn kinderen over te halen om bij hem en zijn nieuwe vrouw te komen wonen. Andra doet haar best om haar gezin bij elkaar te houden, maar dit is geen makkelijke opgave. Lukt het haar om haar ex te negeren en haar kinderen tegen hem te beschermen?

Margreet Maljers schreef al eerder drie boeken in de Wieringen-serie. Andra's verhaallijn liet Margreet niet los, dus ze pakte opnieuw de pen op en schreef een nieuw vervolg: *Zon over het eiland*.

Romanserie

ISBN 978 90 2054 926 3 NUR 344

9 789020 549263 >

www.romanserie.nl